

Пише:
Драџан
Теџавчевић

Бризбејн, април 2010.

ЖИВОТ НА ТОЧКОВИМА

Када сам само два дана по доласку у Аустралију, пре више од 11 година, упознао земљака, угледног овдашњег керамичара и кад ми је човјек рекао да има пет кола паркираних у гаражи и пред кућом, помислио сам да је луд, да се безразложно размеће пред новопродошлицом или да је аутомеханичар који се лажно представља.

Он, жена и двоје одрасле дјеце заиста су посједовали пет аутомобила, свако по један, плус вагонет који је мој нови познаник користио искључиво за посао.

Можда и нисам био толико згранут чињеницом да човјек, који није важио за посебно богатог међу нашим земљацима, има читав возни парк, колико сазнањем да ћу у новој држави, хтио-не хтио, морати да имам кола ако мислим да нешто радим и уопште живим.

Имао сам скоро 43 године, али нисам имао возачку дозволу.

Моја аверзија према свему што се креће на точковима потиче из најранијег дјетињства и ту би било доброг посла за неког озбиљног психоаналитичара, можда и за докторску дисертацију.

До своје десете године сам одрастао у пар поткозарских села код Градишке, гдје је могао отац по задатку довести учитељску службу.

Оно што се у мом окружењу кретало на точковима биле су запрете или "коњска кола" с дрвеним точковима, поткованим лимом, које су сељаци најчешће користили за пољопривредне радове, а ријетко за одлазак до града, чак и пијачним данима.

Једино је Младен имао "гумењаке", односно точкове са правим гумама и њега су позивали на чело колоне кад је, најчешће с јесени, стизала сезона свадби.

Полазио сам у други разред кад је у школу стигао још један учитељ да се, "по задатку" придружи мом оцу.

Бранислав, црногорског поријекла, стигао је пред вече на правом правца-том мотору којег је купио само неколико дана раније.

За мање од сат времена пред школом се окупило стотињак сељана и малишана, не да виде новог учитеља, него мотор.

Ту вече је Бранислав "машину" паркирао у ходнику у приземљу школе, а ја сам бар пет пута ноћу устајао јер сам морао у "ћенифу".

Бљесак метала и мирис бензина ми нису дали да заспим.

Сутра сам био први којег је Бра-

нислав провозао од школе до продавнице и скоро сам засузио, не од брзине, вјетра и прашине која се дизала околу, него од силне среће што ће то чудо од технике остати бар годину дана у мојој близини.

Као да сам ја био власник, а не нови учитељ.

Нема дјетета из села које се тад није сликало на Браниславовом мотору.

Недељом је стајао паркиран пред школом, а људи долазили у групама да фотографишу узбуђене малишане "за успомену и дуго сјећање".

Најчешће сам ја правио распоред снимања и заводио ред код тих сеанси уз Браниславово допуштење, а неоправдано сам изостајао кад би у школу, на чијем спрату смо имали стан, у посјету мојој мајци долазила Божана, једина медицинска сестра из околине.

Не знам шта ме толико привлачило тој високој и бујној дјевојци о којој су сеоски младићи пјевали пијане и безобразне пјесме пред продавницом, али је мајка неријетко морала да ме истјерује из стана кад је Божана долазила јер се разговарало о "женским стварима".

Посигурно то није била љубав јер је била старија од мене и обавезно ми доносила чоколаду, али ја сам румен од узбуђења престајао да дишем забленут у њену ниску бијелих зуба док се смијала загледајући у шољицу кафе и проричући судбину мајци и њеним пријатељицама.

Једном су ме истјерали вани одмах по Божанином доласку, а ја сам кроз кључаоницу гледао како им показује халтере и чарапе и објашњава зашто то служи.

Касније је то доносила у кесама и продавала им, а ја вребао прилику кад ће опет да им показује како се то качи.

Једне недеље је остала нешто касније, а млади учитељ се понудио да је мотором одвезе кући.

Поновило се то пар недеља, а онда је Божана уриједила са доласцима, а Браниславовог мотора није било пред школом, чак ни за сликање.

Све чешће сам одбијао његове позиве да ме провоза до Градишке и једва сам чекао да се заврши школска година па да оде по задатку у друго мјесто.

И отишао је у јуну, али сам од оца и мајке сазнао да је са њим отишла и Божана. На мотору.

Ваљда од тада мрзим точкове.

Скоро 30 година сам живио у Сарајеву и то с једном генерацијом која је то чинила 180 км/с. Пуним плућима и пуног срца, увијек жедни нових авантура, сазнања и добре ракије.

Кола једноставно нису била предмет интересовања мог круга пријатеља.

Трамвајем се могло за мање од сат времена с краја на крај Сарајева, ми ни гдје нисмо журили иако смо пребрзо живјели, а возња таксијем уистину није била луксуз.

С подсмјехом смо слушали Брзог који је булазнио нешто о Формули 1, о Фитипалдију, Хекију Икс и имењаку Стјуарт. Нисмо имали појма ко су те фаци.

Најсмјешније је било кад нам је објашњавао којом брзином се мијењају гуме у тим тркама.

Ми смо возили брже од тих његових јунка, подједнако с истим гумама.

Занимала нас је поезија и сличне ствари, а то је некако природно ишло с биртијама, тамбурашима и празним флашама.

Нама није требало говорити да пијан човјек не треба да сједа за волан јер нико није имао кола, а у то вријеме су кочнице свима биле неисправне. Ми-слим, од мог друштва.

И данас би сарајевска саобраћајна полиција требала да нам буде захвална.

Е, па онда сам средином 1999. по наређењу инструктора први пут сјео на мјесто возача.

Рекао ми је да упалим, а ја питао "како".

"Лијева нога на квачило, десна на гас и направи равнотежу".

"Шта је од ове три ствари квачило, а шта гас?"

"Не зезаш ме?"

"Зашто бих?"

"Не губи вријеме са мном, него нађи неког пријатеља да ти прво то објасни".

Морао сам.

И најрадије бих ту завршио причу, али увијек морам да објашњавам зашто сам је започео.

Онда је жена почела да тражи посао па сам јој био први и једини инструктор. Послије смо купили друга кола.

Онда је кћерка пошла у завршни разред средње школе па смо с наљепницама "А" једне недеље ушли у кола замијенивши природна мјеста.

Онда је почела да моли да јој купим кола јер неће моћи пјешке на факултет, (као да и сам не знам), а онда је син почео да рачуна колико му је времена остало до полагања тестова.

Онда сам срео оног керамичара и попио са њим кафе, а да уопште нисам слушао шта прича.

И тако.

Одвезем дјецу ујутро у школу, онда на посао, а на паузи обавим куповину и поплаћам рачуне.

Поподне развозим дјецу на неке тренинге, а онда провозам до неке продавнице и купим оно што сам преко дана заборавио.

Некад се одвеземо и до неких пријатеља на све рјеђа дружења, а некад и паркирам кола, пред одлазак на спавање.

Редовно прегледам уље и воду у акумулатору, редовно ми пропадне недеља перући кола, као да ће доћи дјеца из комшилука да се у њима сликају, редовно страхујем кад ће рачуни за осигурање и регистрацију.

Живим на точковима, а све спорије и спорије, ако уопште живим.

Кад би само знао колико мрзим ко-таче, мој Браниславе.

Solaway Travel

Solaway Travel 3819 Sunset Street. Burnaby, B.C. V5G 1T4
Tel: 604-430-6789 Toll Free: 1 877 430 6789 Fax: 604-430-2244

**НАЈПРОВОЛЈНИЈЕ ЦЕНЕ I
НАЈБОЛЈА УСЛУГА !**

- Paket aranžmani
- Letovanja usred zime
- Karte prema svim destinacijama
- Osiguranja
- Rentanje auta

Za sve informacije zvat
Vesnu Heriban
Vesna@solawaytravel.com

604 430-6789